

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (трети състав)

19 септември 2013 година *

„Свободно движение на хора — Гражданство на Съюза — Директива 2004/38/ЕО — Право на пребиваване за повече от три месеца — Член 7, параграф 1, буква б) — Лице, което вече няма качеството на работник — Лице, имащо право на пенсия — Условие лицето да притежава достатъчно средства с цел да не се превърне в тежест за „системата за социално подпомагане“ на приемащата държава членка — Молба за специално парично обезщетение, независимо от вноски — Компенсираща добавка, предназначена да допълва пенсията — Регламент (ЕО) № 883/2004 — Член 3, параграф 3 и член 70 — Компетентност на държавата членка по пребиваване — Условия за предоставяне — Право на законно пребиваване на територията на държавата — Съответствие с правото на Съюза“

По дело C-140/12

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Oberster Gerichtshof (Австрия) с акт от 14 февруари 2012 г., постъпил в Съда на 19 март 2012 г., в рамките на производство по дело

Pensionsversicherungsanstalt

срещу

Peter Brey,

СЪДЪТ (трети състав),

състоящ се от: г-н М. Pešič, председател на състав, г-н Е. Jarašiūnas, г-н А. Ó Caoimh (докладчик), г-жа С. Toader и г-н С. G. Fernlund, съдии,

генерален адвокат: г-н N. Wahl,

секретар: г-жа А. Impellizzeri, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 7 март 2013 г.,

като има предвид становищата, представени:

— за г-н Brey, от С. Rappold, Rechtsanwalt,

— за австрийското правителство, от г-н G. Hesse, в качеството на представител,

— за германското правителство, от г-н T. Henze и г-н J. Möller, в качеството на представители,

* Език на производството: немски.

- за Ирландия, от г-жа E. Creedon, в качеството на представител, подпомагана от г-н A. Collins, SC, и г-жа G. Gilmore, BL,
- за гръцкото правителство, от г-жа M. Tassopoulou, в качеството на представител,
- за нидерландското правителство, от г-жа M. Noort и г-жа C. Wissels, в качеството на представители,
- за шведското правителство, от г-жа A. Falk и г-жа H. Karlsson, в качеството на представители,
- за правителството на Обединеното кралство, от г-жа C. Murrell и г-н J. Coppel, в качеството на представители,
- за Европейската комисия, от г-н V. Kreuzschitz и г-жа C. Tufvesson, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 29 май 2013 г.,

постанови настоящото

Решение

- 1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 7, параграф 1, буква б) от Директива 2004/38/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 година относно правото на граждани на Съюза и на членове на техните семейства да се движат и да пребивават свободно на територията на държавите членки, за изменение на Регламент (ЕИО) № 1612/68 и отменяща Директиви 64/221/ЕИО, 68/360/ЕИО, 72/194/ЕИО, 73/148/ЕИО, 75/34/ЕИО, 75/35/ЕИО, 90/364/ЕИО, 90/365/ЕИО и 93/96/ЕИО (ОВ L 158, стр. 77; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 7, стр. 56).
- 2 Запитването е отправено в рамките на спор между г-н Brey и Pensionsversicherungsanstalt (Пенсионно-осигурителен институт) относно отказа на последния да предостави на г-н Brey предвидената в австрийското законодателство компенсираща добавка (Ausgleichszulage) с оглед на допълване на получаваната от него в Германия пенсия.

Правна уредба

Правото на Съюза

Директива 2004/38

- 3 Съгласно съображения 10, 16, 20 и 21 от Директива 2004/38:
„(10) Лица, които упражняват правото си на пребиваване, не следва да се превръщат в неприемлива тежест за системата за социално подпомагане на приемащата държава членка по време на първоначалния период на пребиваване. Поради това правото на пребиваване за гражданите на Съюза и членовете на техните семейства за период, по-дълъг от три месеца, следва да подлежи на определени условия.

[...]

(16) При условие че бенефициентите на правото на пребиваване не са станали неприемлива тежест за системата за социално подпомагане на приемащата държава членка, те не следва да бъдат експулсирани. Поради това мярката експулсиране не трябва да бъде автоматично последствие от прибегване до услугите на системата за социално подпомагане от страна на лицето. Приемащата държава членка трябва да установи дали става дума за временни трудности и трябва да вземе предвид продължителността на пребиваване, личните обстоятелства и размера на отпуснатите социални помощи, за да прецени дали бенефициентът е станал неприемлива тежест за нейната система за социално подпомагане и дали да пристъпи към неговото/нейното експулсиране. При никакви обстоятелства не трябва да се приема мярката експулсиране по отношение на работници, самостоятелно заети лица или търсещи работа лица съгласно определението на Съда на Европейските общности, с изключение на случаите, когато това е свързано с обществения ред или обществената сигурност.

[...]

(20) В съответствие със забраната на дискриминацията, основана на националност, всички граждани на Съюза и членовете на техните семейства, пребиваващи в държава членка въз основа на настоящата директива, трябва да бъдат третирани еднакво с местните граждани в областите, предмет на Договора, при спазване на конкретните разпоредби така, както са изрично регламентирани в Договора и вторичното законодателство.

(21) Въпреки това, на приемащата държава членка следва да се остави правото да реши, дали тя ще отпуска социални помощи през първите три месеца от пребиваването или за по-дълъг период от време в случаите на търсещи работа лица, на граждани на Съюза, други освен работници или самостоятелно заети лица или лица, които запазват този статус, или на членове на техните семейства, както и дали да даде помощи за издръжка за обучение, включително професионално обучение, преди придобиването на правото на постоянно пребиваване на същите тези лица“.

4 Член 7 от посочената директива е озаглавен „Право на пребиваване за повече от три месеца“ и параграф 1, буква б) от него предвижда:

„Всички граждани на Съюза имат право да пребивават на територията на друга държава членка за срок, по-дълъг от три месеца, ако те:

[...]

б) притежават достатъчно средства за себе си и за членовете на семейството си, с цел да не се превърнат в тежест за системата за социално подпомагане на приемащата държава членка през времето си на пребиваване и притежават пълно здравно застрахователно покритие в приемащата държава членка“.

5 Член 8 от Директива 2004/38, озаглавен „Административни формалности за граждани на Съюза“, гласи:

„1. Без да се засяга член 5, параграф 5, за срокове на пребиваване, по-дълги от три месеца, приемащата държава членка може да изиска от гражданина на Съюза да се регистрира при съответните власти.

2. Крайният срок за регистриране не може да бъде по-малък от три месеца от датата на пристигането. Веднага се издава удостоверение за актуална регистрация, съдържащо името и адреса на регистриращото се лице и датата на регистрация. Неспазването на изискването за регистрация може да доведе до налагане спрямо въпросното лице на съразмерни и недискриминационни санкции.

3. За да се издаде удостоверение за регистрация, държавите членки могат само да изискват:

[...]

— гражданите на Съюза, за които се прилага член 7, параграф 1, буква б), да представят валидна карта за самоличност или паспорт и да представят доказателства, че те отговарят на изискванията, постановени в съответната разпоредба;

[...]

4. Държавите членки не могат да определят фиксирана сума, която те смятат, че представлява „достатъчни средства“, но те трябва да вземат предвид личното положение на въпросното лице. При всички случаи тази сума няма да бъде по-висока от прага, под който гражданите на приемащата държава членка получават право на социални помощи или когато този критерий е неприложим, тя няма да бъде по-висока от минималната социалноосигурителна пенсия, плащана от приемащата държава членка.

[...]“.

6 Член 14 от Директива 2004/38, озаглавен „Запазване на правото на пребиваване“, предвижда:

„[...]“

2. Гражданите на Съюза и членовете на техните семейства притежават правото на пребиваване, предвидено в членове 7, 12 и 13, дотогава, докато отговарят на условията, посочени в тези членове.

В конкретните случаи, при които съществува основателно съмнение относно това, дали гражданин на Съюза или членове на неговото/нейното семейство отговарят на условията, посочени в членове 7, 12 и 13, държавите членки имат право да проверяват дали тези условия са изпълнени. Проверката не се извършва регулярно.

3. Мярката експулсиране не може да бъде автоматична последица от прибягване от страна на гражданин на Съюза или от страна на членове на неговото/нейното семейство до системата за социално подпомагане на приемащата държава членка.

[...]“.

7 Съгласно член 24 от тази директива, озаглавен „Еднакво третиране“:

„1. При спазване на конкретните разпоредби, изрично предвидени в Договора и вторичното законодателство, всички граждани на Съюза, които пребивават въз основа на настоящата директива на територията на приемащата държава членка, се ползват с третиране, еднакво с третирането на гражданите на тази държава членка в рамките на обхвата на приложение на Договора. Това право се разпростира и включва членовете на семейството, които не са граждани на държава членка и които имат право на пребиваване или постоянно пребиваване.

2. Чрез дерогация от параграф 1 приемащата държава членка не се задължава да предостави право на социално подпомагане през първите три месеца на пребиваване или при необходимост, по-дългия срок, регламентиран в член 14, параграф 4, буква б), нито се задължава преди придобиването на право на постоянно пребиваване да отпуска финансова помощ за издръжка за обучение, включително и за професионално обучение, състояща се от безвъзмездна помощ или студентски заеми за лица, различни от работници или самостоятелно заети лица, лица, които запазват такъв статус, и членове на техните семейства.

[...]“.

Регламент (ЕО) № 883/2004

- 8 Регламент (ЕО) № 883/2004 на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 година за координация на системите за социална сигурност (ОВ L 166, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 7, стр. 82, поправка в ОВ L 33/12 от 7 февруари 2008 г.) замества от 1 май 2010 г. Регламент (ЕИО) № 1408/71 на Съвета от 14 юни 1971 година за прилагането на схеми за социална сигурност на заети лица, самостоятелно заети лица и членове на техните семейства, които се движат в рамките на Общността, в редакцията му, изменена и актуализирана с Регламент (ЕО) № 118/97 на Съвета от 2 декември 1996 година (ОВ L 28, 1997 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 4, стр. 35 и поправка в ОВ L 32/31 от 6.2.2008 г., наричан по-нататък „Регламент № 1408/71“).
- 9 Съгласно член 1, озаглавен „Определения“, от Регламент № 883/2004, изменен с Регламент (ЕС) № 1244/2010 на Комисията от 9 декември 2010 година (ОВ L 338, стр. 35, наричан по-нататък „Регламент № 883/2004“):

„За целите на настоящия регламент:

[...]

й) „пребиваване“ означава мястото, където лицето обичайно пребивава;

[...]“.

- 10 Член 3 от този регламент, озаглавен „Материален обхват“, гласи следното:

„1. Настоящият регламент се прилага към всички законодателства относно следните клонове на социална сигурност:

[...]

г) обезщетения за старост;

[...]

2. Освен ако е предвидено друго в приложение XI, настоящият регламент се прилага към общи и специални схеми за социална сигурност, независимо дали са зависещи от вноски или не са, и към схеми, свързани с отговорността на работодателя или корабособственика.

3. Настоящият регламент се прилага също и към специалните парични обезщетения, независещи от вноски, уредени в член 70.

[...]

5. Настоящият регламент не се прилага за:

- a) социалното или медицинско подпомагане,
[...].

11 Член 4 от посочения регламент е озаглавен „Равно третиране“ и предвижда:

„Освен ако друго не е предвидено в настоящия регламент, лицата, за които се прилага настоящият регламент, получават същите обезщетения и имат същите задължения съгласно законодателството на която и да е държава членка, както нейните граждани“.

12 Съгласно член 70 от същия регламент:

„1. Настоящият член се прилага за специални парични обезщетения без плащане на вноски, предоставяни съгласно законодателство, което поради персоналния си обхват, целите и/или условията за придобиване на права, се характеризира едновременно като социално осигурително законодателство по член 3, параграф 1 и като социално подпомагане.

2. За целите на тази глава „специални парични обезщетения без плащане на вноски“ са тези, които:

- a) имат за цел предоставяне на:

- i) допълнително, заместващо или спомагателно покритие срещу рискове, обхванати от клоновете на социалната сигурност по член 3, параграф 1 и което гарантира на заинтересованото лице минимална издръжка на живота, в съответствие с икономическото и социалното положение в съответната държава членка; или
- ii) само специална защита за лица с увреждания, тясно свързана със социалната среда на посочените лица в съответната държава членка,

и

- b) когато финансирането произтича изключително от задължително данъчно облагане, което има за цел да покрие основни обществени разходи, и условията за предоставяне и за изчисляване на обезщетенията не зависят от вноски по отношение на бенефициента. Въпреки това, обезщетения, предоставени да допълнят обезщетение с плащане на вноски, не се считат за обезщетения без плащане на вноски само поради тази причина,

и

- v) са изброени в приложение X.

3. Член 7 и другите глави от този дял не се прилагат за обезщетенията по параграф 2 на този член.

4. Обезщетенията, посочени в параграф 2, се предоставят изключително в държавата членка, в която пребивава заинтересованото лице, в съответствие с нейното законодателство. Такива обезщетения се предоставят от и за сметка на институцията по място на пребиваване“.

- 13 В приложение X към Регламент № 883/2004, озаглавено „Специални парични обезщетения, независещи от вноски“, за Република Австрия се посочва следното: „Компенсационна добавка [Федерален закон от 9 септември 1955 г. за общата социална сигурност (Allgemeines Sozialversicherungsgesetz, BGBl. 189/1955) (...)]“.

Австрийското право

- 14 Съгласно член 292, параграф 1 от Общия закон за социалното осигуряване (Allgemeines Sozialversicherungsgesetz, BGBl. 189/1955), изменен, считано от 1 януари 2011 г., със Закона за изпълнение на държавния бюджет за 2011 г. (Budgetbegleitgesetz 2011, BGBl. 111/2011, наричан по-нататък „ASVG“), когато пенсията на дадено лице заедно с нетните му доходи от други източници и всяка друга сума, която следва да бъде взета предвид, не достига определен референтен размер, то има право на компенсираща добавка в размер на разликата между референтния размер и личния доход, стига да пребивава обичайно и законно в Австрия.
- 15 В Закона за установяването и пребиваването (Niederlassungs- und Aufenthaltsgesetz), изменен със Закона за изпълнение на държавния бюджет за 2011 г. (наричан по-нататък „NAG“), са предвидени по-специално следните релевантни разпоредби:

„Член 51 (1) На основание на Директивата относно свободното движение гражданите на [Европейското икономическо пространство (ЕИП)] имат право на пребиваване за повече от три месеца, когато

[...]

2. притежават достатъчно средства за себе си и за членовете на семейството си, както и пълно здравно застрахователно покритие, така че през периода на пребиваването си да не трябва да получават нито парични обезщетения съгласно системата за социално подпомагане, нито компенсираща добавка, или

[...]

Удостоверение за регистрация

Член 53. (1) Гражданите на ЕИП с право на пребиваване съгласно правото на Съюза (членове 51 и 52), които пребивават на федералната територия повече от три месеца, трябва да декларират това обстоятелство в рамките на четири месеца от влизането си в държавата пред съответния орган. По заявление на заинтересованото лице органът издава удостоверение за регистрация, ако са изпълнени изискванията (по член 51 или член 52).

(2) За да се докаже наличието на право на пребиваване съгласно правото на Съюза, следва да се представят валидна лична карта или паспорт, както и следните доказателства:

[...]

2. по член 51, параграф 1, точка 2: доказателства за наличието на достатъчно средства за издръжка и пълно здравно застрахователно покритие;

[...]“.

Спорът по главното производство и преюдициалният въпрос

- 16 Г-н Brey и съпругата му, и двамата германски граждани, напускат Германия, за да се установят в Австрия през март 2011 г. Г-н Brey получава в Германия пенсия за инвалидност поради общо заболяване в брутен размер на 862,74 EUR месечно и добавка за чужда помощ в размер на 225 EUR месечно. Той и съпругата му нямат други доходи или имущество. Съпругата на г-н Brey е получавала в Германия базово обезщетение, чието изплащане обаче предвид преместването в Австрия е прекратено, считано от 1 април 2011 г. Г-н Brey и съпругата му плащат месечен наем в размер на 532,29 EUR за апартамента, в който живеят в Австрия.
- 17 С акт от 2 март 2011 г. Pensionsversicherungsanstalt отхвърля молбата на г-н Brey за получаване на компенсираща добавка, считано от 1 април 2011 г., тъй като поради ниския размер на пенсията му г-н Brey не притежава достатъчно средства, за да бъде законно пребиваващ в Австрия.
- 18 На 22 март 2011 г. Bezirkshauptmannschaft Deutschlandsberg (администрация на окръг Deutschlandsberg) издава на г-н Brey и неговата съпруга удостоверение за регистрация на граждани на ЕИП в съответствие с NAG.
- 19 Г-н Brey обжалва акта от 2 март 2011 г. С решение от 6 октомври 2011 г. Oberlandesgericht Graz (Върховен областен съд, гр. Грац), като потвърждава постановеното в първоинстанционното производство решение на Landesgericht für Zivilsachen Graz (Областен съд по гражданскоправни спорове, гр. Грац), изменя този акт, вследствие на което Pensionsversicherungsanstalt трябва да заплаща на г-н Brey компенсираща добавка в размер на 326,82 EUR месечно, считано от 1 април 2011 г.
- 20 Pensionsversicherungsanstalt подава ревизионна жалба срещу това съдебно решение пред Oberster Gerichtshof (Върховен съд).
- 21 В акта за преюдициално запитване тази юрисдикция припомня, че в Решение от 29 април 2004 г. по дело Skalka (C-160/02, Recueil, стр. I-5613) Съдът определя компенсиращата добавка като „специално парично обезщетение, независимо от вноски“ по смисъла на член 4, параграф 2а от Регламент № 1408/71 (понастоящем член 70 от Регламент № 883/2004), тъй като тя има характер на социална помощ, допълваща пенсията за осигурителен стаж и възраст или пенсията за инвалидност, доколкото гарантира, че бенефициерът с недостатъчна пенсия ще получава базовия минимален доход.
- 22 Следователно според запитващата юрисдикция във висияния пред нея спор се поставя въпросът дали в законодателството на Съюза относно правото на пребиваване се използва същото понятие за социално подпомагане, както в законодателството на Съюза в областта на социалната сигурност.
- 23 Според тази юрисдикция, ако се приеме, че в двете области се използва идентично понятие, компенсиращата добавка не би могла да се разглежда като социална помощ по смисъла на Директива 2004/38, тъй като има характеристики на социална сигурност и попада в приложното поле на Регламент № 883/2004. Следователно правото да се получава компенсираща добавка, не би следвало да засегне правото на пребиваване.
- 24 Посочената юрисдикция смята обаче, че на понятието „социално подпомагане“ би могло да се признае самостоятелно значение въз основа на целите на Директива 2004/38, която е насочена по-специално към това да се избегне лицата, които не са участвали във финансирането на схемите за социална закрила на приемащата държава членка, да бъдат прекомерна тежест за бюджета на последната. От тази гледна точка в законодателството относно правото на пребиваване това понятие би трябвало да се разбира като отнасящо се до обезпечаването от

държавата на базови обезщетения, финансирани с общите данъчни постъпления, като всички жители могат да получават такива обезщетения, независимо дали са предоставени по право или поради необходимост и дали са свързани с определен осигурителен риск. В такъв случай компенсиращата добавка би трябвало да се разглежда като социална помощ по смисъла на Директива 2004/38.

- 25 При тези обстоятелства Oberster Gerichtshof решава да спре производството и да постави на Съда следния преюдициален въпрос:

„Следва ли компенсиращата добавка да се разглежда като парично обезщетение съгласно системата за „социално подпомагане“ по смисъла на член 7, параграф 1, буква б) от Директива 2004/38[...]?“.

По преюдициалния въпрос

По обхвата на въпроса

- 26 С въпроса си запитващата юрисдикция иска да се установи дали член 7, параграф 1, буква б) от Директива 2004/38 трябва да се тълкува в смисъл, че обезщетение като компенсиращата добавка, предвидена в член 292, параграф 1 от ASVG, попада в обхвата на понятието „социално подпомагане“ по смисъла на посочената разпоредба.
- 27 Този въпрос е поставен в рамките на спор, по който компетентните австрийски органи са отказали да предоставят това обезщетение на гражданин на друга държава членка, г-н Brey, с мотива че въпреки издаването на удостоверение за регистрация на това лице, то не може да се разглежда като „законно“ пребиваващо в Австрия по смисъла на посочения член 292, параграф 1 от ASVG, тъй като съгласно член 51 от NAG, за да има право да пребивава повече от три месеца в Австрия, заинтересованото лице трябва по-специално да притежава за себе си и за членовете на семейството си „достатъчно средства [...]“, така че през периода на пребиваването си да не трябва да получават нито парични обезщетения съгласно системата за социално подпомагане, нито компенсираща добавка“.
- 28 Безспорно е, че с последната разпоредба в австрийското право се транспонира член 7, параграф 1, буква б) от Директива 2004/38, съгласно който всички граждани на Съюза имат право да пребивават на територията на друга държава членка за срок, по-дълъг от три месеца, ако притежават достатъчно средства за себе си и за членовете на семейството си, за да не се превърнат в тежест за системата за социално подпомагане на приемащата държава членка през времето на пребиваването си.
- 29 Следователно, макар правото на пребиваване на г-н Brey да не е оспорено пряко в главното производство, което се отнася само до предоставянето на компенсираща добавка, самото национално право установява пряка връзка между условията за получаване на това обезщетение и условията за придобиване на право на законно пребиваване в Австрия за повече от три месеца. Всъщност компенсиращата добавка се предоставя, ако заинтересованото лице отговаря на условията за придобиване на такова право на пребиваване. В това отношение от поясненията на запитващата юрисдикция следва, че видно от подготвителната дейност във връзка с изменението на член 51, параграф 1, точка 2 от NAG, считано от 1 януари 2011 г., понастоящем с тази разпоредба, като изрично се споменава компенсиращата добавка, се цели гражданин на друга държава членка да не може да има право на пребиваване в Австрия по силата на правото на Съюза, ако в периода на пребиваването си е поискал да му бъде отпусната компенсираща добавка.

- 30 При тези обстоятелства изходът на делото по главното производство видимо зависи от отговора на въпроса дали дадена държава членка може да откаже да предостави компенсираща добавка на граждани на други държави членки, с мотива че както в случая на г-н Brey, въпреки издаването на удостоверение за регистрация на тези лица, те не отговарят на условията, за да получат право на законно пребиваване на територията на държавата за повече от три месеца, тъй като за придобиване на това право съответното лице трябва да разполага с достатъчно средства, така че да не се налага да подава молба по-специално за компенсираща добавка. За да се отговори на този въпрос, трябва да се определи естеството на това обезщетение, за което търси насоки запитващата юрисдикция.
- 31 В това отношение следва да се напомни, че в рамките на въведеното с член 267 ДФЕС производство за сътрудничество между националните юрисдикции и Съда той трябва да бъде полезен с отговора си на националния съд, за да му позволи да реши спора, с който е сезиран. С оглед на това при необходимост Съдът трябва да преформулира въпросите, които са му зададени (вж. по-специално Решение от 8 март 2007 г. по дело Campina, C-45/06, Сборник, стр. I-2089, точка 30 и Решение от 14 октомври 2010 г. по дело Fuß, C-243/09, Сборник, стр. I-9849, точка 39).
- 32 Ето защо поставеният въпрос следва да се преформулира, тоест да се приеме, че с него запитващата юрисдикция иска по същество да се установи дали правото на Съюза, и по-специално разпоредбите на Директива 2004/38, трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат правна уредба на държава членка като разглежданата в главното производство, която изключва възможността обезщетение като предвидената в член 292, параграф 1 от ASVG компенсираща добавка да бъде предоставяно на икономически неактивен гражданин на друга държава членка, с мотива че въпреки издаденото на това лице удостоверение за регистрация, то не отговаря на условията, за да получи право да пребивава законно на територията на първата държава членка повече от три месеца, тъй като за придобиване на такова право на пребиваване е необходимо гражданинът да притежава достатъчно средства, така че да не се налага да подава молба за посоченото обезщетение.

По правото на икономически неактивен гражданин на Съюза да получава в приемащата държава членка обезщетение като разглежданото в главното производство

- 33 В самото начало следва да се припомни, че в Решение по дело Skalka, посочено по-горе, Съдът е постановил, че предвидената в член 292, параграф 1 от ASVG компенсираща добавка попада в приложното поле на Регламент № 1408/71 и следователно представлява „специално парично обезщетение, независимо от вноски“ по смисъла на член 4, параграф 2а от същия регламент във връзка с приложение IIa към последния. Съгласно член 10а, параграф 1 от посочения регламент това обезщетение се изплаща единствено от и за сметка на компетентните институции на държавата членка по пребиваване съгласно законодателството на тази държава.
- 34 В това отношение в точка 26 от Решение по дело Skalka, посочено по-горе, Съдът констатира, че предвидената в Австрия компенсираща добавка представлява „специално обезщетение“, тъй като допълва пенсията за осигурителен стаж и възраст или пенсията за инвалидност, има характер на социална помощ, доколкото цели да гарантира минимални средства за съществуване на нейния получател, когато пенсията не е достатъчна, и се предоставя въз основа на определени в закона обективни критерии.
- 35 Освен това в точки 29 и 30 от същото решение Съдът посочва, че компенсиращата добавка трябва да се разглежда като „независеща от вноски“, тъй като разходите се поемат временно от социален орган и впоследствие се възстановяват изцяло от съответната провинция, която от

своя страна получава от федералния бюджет необходимите средства за финансиране на обезщетението, и тъй като вноските на социалноосигурените лица в никакъв случай не се използват за това финансиране.

- 36 Безспорно е, че съответните разпоредби от Регламент № 883/2004 относно „специалните парични обезщетения, независещи от вноски“, а именно член 3, параграф 3 и член 70 от регламента, както и приложение X към него, не могат да променят тези изводи.
- 37 Според Европейската комисия от тези разпоредби следва, че изискването заинтересованото лице да има право да пребивава законно в приемащата държава членка повече от три месеца, за да може да получи компенсираща добавка, не е в съответствие с правото на Съюза. Всъщност всяко лице, което както г-н Brey попада в приложното поле на Регламент № 883/2004 в качеството си на пенсионер, който вече не осъществява дейност като работник или самостоятелно заето лице, имало право съгласно член 70, параграф 4 от този регламент да получава независещи от вноски специални парични обезщетения в държавата членка, в която пребивава. Съгласно член 1, буква й) от посочения регламент под „пребиваване“ се разбирало мястото, където лицето „обичайно пребивава“, като по този начин се обозначава държавата членка, в която съответните лица обичайно пребивават и в която обичайно са съсредоточени интересите им. От това следвало, че условието за законно пребиваване, предвидено в член 292, параграф 1 от ASVG във връзка с член 51, параграф 1 от NAG, представлява непряка дискриминация в противоречие с член 4 от Регламент № 883/2004, тъй като се отнасяло само до гражданите на Съюза, които не са австрийски граждани.
- 38 Ето защо предварително следва да се разгледа въпросът дали държава членка може да постави предоставянето на обезщетение по Регламент № 883/2004 на гражданин на друга държава членка в зависимост от условието той да отговаря на изискванията за придобиване на право на законно пребиваване за повече от три месеца. Всъщност единствено при утвърдителен отговор на този въпрос ще бъде необходимо да се определи дали такова право на пребиваване може се да постави в зависимост от условието заинтересованото лице да притежава достатъчно средства, за да не се налага да подава молба за същото обезщетение.

По изискването да бъдат изпълнени условията за придобиване на право на законно пребиваване за повече от три месеца

- 39 Следва да се отбележи, че член 70, параграф 4 от Регламент № 883/2004, на който се позовава Комисията, съдържа „стълковителна норма“, с която се определя приложимото законодателство в случай на специални парични обезщетения, независещи от вноски, както и органът, който следва да изплаща предвидените там обезщетения.
- 40 Следователно целта на тази разпоредба е не само да се избегне едновременното прилагане на няколко национални законодателства и усложненията, които могат да възникнат от това, но и да не се допусне лицата, попадащи в приложното поле на Регламент № 883/2004, да бъдат лишени от защита в областта на социалната сигурност поради липса на приложимо законодателство по отношение на тях (вж. по аналогия Решение от 11 юни 1998 г. по дело Kuusijärvi, C-275/96, Recueil, стр. I-3419, точка 28 и Решение от 21 февруари 2013 г. по дело Dumont de Chassart, C-619/11, точка 38).
- 41 За сметка на това, тази разпоредба сама по себе си няма за цел да определи материалноправните условия за възникването на правото на специални парични обезщетения, независещи от вноски. По принцип тези условия трябва да се определят в законодателството на всяка държава членка (вж. в този смисъл Решение по дело Dumont de Chassart, посочено по-горе, точка 39 и цитираната съдебна практика).

- 42 Ето защо от член 70, параграф 4 от Регламент № 883/2004 във връзка с член 1, буква й) от него не следва, че правото на Съюза не допуска национална разпоредба като разглежданата в главното производство, съгласно която право на специални парични обезщетения, независещи от вноски, е налице, ако са изпълнени условията за придобиване на право на законно пребиваване в съответната държава членка.
- 43 В действителност Регламент № 883/2004 не създава обща схема за социална сигурност, а позволява запазването на отделните национални схеми и има единствено за цел да осигури координирането им. Така той позволява запазването на отделни схеми, което поражда отделни вземания спрямо различни институции, срещу които заявителят притежава преки права или по силата само на вътрешното право, или по силата на вътрешното право, допълнено при необходимост от правото на Съюза (Решение от 3 април 2008 г. по дело *Chuck*, C-331/06, Сборник, стр. I-1957, точка 27 и Решение по дело *Dumont de Chassart*, посочено по-горе, точка 40).
- 44 От практиката на Съда следва обаче, че по принцип няма пречка за това предоставянето на социални обезщетения на икономически неактивни граждани на Съюза да се поставя в зависимост от изискването те да отговарят на условията за придобиване на право на законно пребиваване в приемащата държава членка (вж. в този смисъл Решение от 12 май 1998 г. по дело *Martínez Sala*, C-85/96, Recueil, стр. I-2691, точки 61—63, Решение от 20 септември 2001 г. по дело *Grzelczyk*, C-184/99, Recueil, стр. I-6193, точки 32 и 33, Решение от 7 септември 2004 г. по дело *Trojani*, C-456/02, Recueil, стр. I-7573, точки 42 и 43, Решение от 15 март 2005 г. по дело *Bidar*, C-209/03, Recueil, стр. I-2119, точка 37 и Решение от 18 ноември 2008 г. по дело *Förster*, C-158/07, Сборник, стр. I-8507, точка 39).
- 45 При все това е важно самите условия за придобиване на такова право на пребиваване — като разглежданото в главното производство условие лицата да притежават достатъчно средства, за да не се налага да подават молба за компенсираща добавка — да бъдат в съответствие с правото на Съюза.
- По изискването лицата да притежават достатъчно средства, за да не се налага да подават молба за компенсираща добавка
- 46 Следва да се напомни, че правото на гражданите на държава членка да пребивават на територията на друга държава членка, без да упражняват там дейност като заети или самостоятелно заети лица, не е безусловно. Всъщност съгласно член 21, параграф 1 ДФЕС на гражданите на Съюза се признава правото да пребивават на територията на държавите членки само ако са спазени ограниченията и условията, предвидени в Договора и в приетите за неговото прилагане разпоредби (вж. в този смисъл Решение по дело *Trojani*, посочено по-горе, точки 31 и 32, Решение от 19 октомври 2004 г. по дело *Zhu и Chen*, C-200/02, Recueil, стр. I-9925, точка 26 и Решение от 11 декември 2007 г. по дело *Eind*, C-291/05, Сборник, стр. I-10719, точка 28).
- 47 В рамките на тези ограничения и условия член 7, параграф 1, буква б) от Директива 2004/38 предвижда, че държавите членки могат да изискват от гражданите на друга държава членка, които искат да получат право да пребивават на територията им повече от три месеца, без да упражняват икономическа дейност, да притежават за себе си и за членовете на семейството си пълно здравно застрахователно покритие в приемащата държава членка и достатъчно средства, за да не се превърнат в тежест за системата за социално подпомагане на тази държава през периода на пребиваването си (вж. в този смисъл Решение от 23 февруари 2010 г. по дело *Teixeira*, C-480/08, Сборник, стр. I-1107, точка 42).

- 48 За разлика от всички представили писмени становища правителства, Комисията поддържа, че след като компенсиращата добавка е специално парично обезщетение, независимо от вноски, което попада в приложното поле на Регламент № 883/2004, тя не би могло да се разглежда като обезщетение съгласно системата за „социално подпомагане“ по смисъла на член 7, параграф 1, буква б) от Директива 2004/38. Впрочем от изложението на мотивите за тази директива (Предложение за директива на Европейския парламент и на Съвета относно правото на гражданите на Съюза и членовете на техните семейства да се движат и да пребивават свободно на територията на държавите членки (СОМ(2001) 257 окончателен) следвало, че посочените в тази разпоредба обезщетения съгласно системата за „социално подпомагане“ са обезщетенията, които на този етап не са обхванати от Регламент № 883/2004. Това тълкуване се потвърждавало от факта, че съгласно посоченото изложение на мотивите социалното подпомагане по смисъла на Директива 2004/38 включва и безвъзмездното медицинско подпомагане, което именно е изключено от приложното поле на Регламент № 883/2004 съгласно член 3, параграф 5 от него.
- 49 В това отношение трябва в самото начало да се подчертае, че както от изискването за еднакво прилагане на правото на Съюза, така и от принципа за равенство следва, че разпоредба от правото на Съюза, чийто текст не съдържа изрично препращане към правото на държава членка с оглед на определяне на нейния смисъл и обхват, трябва по принцип да получи самостоятелно и еднакво тълкуване навсякъде в Европейския съюз, което трябва да се търси с оглед на контекста на тази разпоредба и преследваната цел (вж. по-специално Решение от 14 февруари 2012 г. по дело Flachglas Torgau, C-204/09, точка 37 и Решение от 11 април 2013 г. по дело Edwards и Pallikaropoulos, C-260/11, точка 29).
- 50 Както следва от точки 33—36 от настоящото решение, обезщетение като компенсиращата добавка попада в приложното поле на Регламент № 883/2004. Това обстоятелство обаче само по себе си не е решаващо при тълкуване на разпоредбите на Директива 2004/38. Всъщност, както поддържат всички представили писмени становища правителства, Регламент № 883/2004 преследва различни цели от тези на посочената директива.
- 51 В това отношение следва да се припомни, че с разпоредбите на Регламент № 883/2004 се цели да се постигне определената в член 48 ДФЕС цел, като се предотвратят възможните отрицателни последици от упражняването на правото на свободно движение на работниците за получаваните от тях и от членовете на семействата им социалноосигурителни обезщетения (вж. в този смисъл Решение по дело Chuck, посочено по-горе, точка 32).
- 52 Именно с оглед на постигането на тази цел в посочения регламент се предвижда, с някои изключения, принцип на износимост в приемащата държава членка на попадащите в приложното поле на регламента парични обезщетения чрез отмяната на правилата за пребиваване съгласно член 7 от него (вж. в този смисъл Решение от 4 ноември 1997 г. по дело Snares, C-20/96, Recueil, стр. I-6057, точки 39 и 40).
- 53 За сметка на това, макар Директива 2004/38 да има за цел да улесни упражняването на основното и лично право на свободно движение и пребиваване на територията на държавите членки, което се предоставя на гражданите на Съюза пряко от Договора, както и да укрепи това право (вж. Решение от 25 юли 2008 г. по дело Metock и др., C-127/08, Сборник, стр. I-6241, точки 82 и 59, Решение от 7 октомври 2010 г. по дело Lassal, C-162/09, Сборник, стр. I-9217, точка 30 и Решение от 5 май 2011 г. по дело McCarthy, C-434/09, Сборник, стр. I-3375, точка 28), съгласно член 1, буква а) от нея тя има също за цел да уточни условията за упражняване на това право (вж. в този смисъл Решение по дело McCarthy, посочено по-горе, точка 33 и Решение от 21 декември 2011 г. по дело Ziolkowski и Szeja, C-424/10 и C-425/10, Сборник, стр. I-14035, точки 36 и 40), сред които, във връзка с пребиваването за повече от три месеца, е и условието по член 7, параграф 1, буква б) от тази директива гражданите на Съюза, които нямат или са загубили качеството на работници, да притежават достатъчно средства.

- 54 По-конкретно от съображение 10 от Директива 2004/38 е видно, че това условие има за цел по-специално да не се допусне тези лица да се превърнат в неприемлива тежест за системата за социално подпомагане на приемащата държава членка (Решение по дело Ziolkowski и Szeja, посочено по-горе, точка 40).
- 55 Това условие се основава на възгледа, че упражняването на правото на пребиваване на гражданите на Съюза може да бъде поставено в зависимост от законните интереси на държавите членки, в случая защитата на публичните им финанси (вж. по аналогия Решение от 17 септември 2002 г. по дело Baumbast и R, C-413/99, Recueil, стр. I-7091, точка 90, Решение по дело Zhu и Chen, посочено по-горе, точка 32 и Решение от 23 март 2006 г. по дело Комисия/Белгия, C-408/03, Recueil, стр. I-2647, точки 37 и 41).
- 56 По същите съображения в член 24, параграф 2 от Директива 2004/38 е предвидена дерогация от принципа на равно третиране за пребиваващите на територията на приемащата държава членка граждани на Съюза, различни от работниците, самостоятелно заетите лица, лицата, които запазват такъв статус, и членовете на техните семейства, като се позволява на приемащата държава членка да не предоставя право на социални помощи, по-конкретно през първите три месеца от пребиваването (вж. Решение от 4 юни 2009 г. по дело Vatsouras и Koupatantze, C-22/08 и C-23/08, Сборник, стр. I-4585, точки 34 и 35).
- 57 От посоченото следва, че докато Регламент № 883/2004 цели да гарантира, че гражданите на Съюза, които са упражнили правото си на свободно движение на работници, ще продължат да имат право на някои предоставени от държавата членка по произход социалноосигурителни обезщетения, Директива 2004/38 позволява от своя страна на приемащата държава членка да предвиди за гражданите на Съюза, които нямат или са загубили качеството на работници, законосъобразни ограничения по отношение на предоставянето на социални обезщетения, за да не се превърнат посочените граждани в неприемлива тежест за системата за социално подпомагане на тази държава членка.
- 58 При тези обстоятелства, противно на поддържаното от Комисията, употребеното в член 7, параграф 1, буква б) от Директива 2004/38 понятие „система за социално подпомагане“ не би могло да се сведе само до социалните помощи, които съгласно член 3, параграф 5, буква а) от Регламент № 883/2004 не попадат в приложното поле на последния.
- 59 Както подчертават няколко представили становища правителства, тълкуването в обратен смисъл би довело до установяване на необосновани разлики в третирането между държавите членки в зависимост от организацията на националните им системи за социална сигурност, тъй като определянето на обезщетение като разглежданото в главното производство като „специално“, а оттам и включването му в приложното поле на Регламент № 883/2004, зависи по-специално от това дали съгласно националното право то се отпуска въз основа на обективни критерии, или единствено поради нуждите на заинтересованото лице.
- 60 Следователно съдържанието на понятието „система за социално подпомагане“ по смисъла на член 7, параграф 1, буква б) от Директива 2004/38 трябва да се определи не с оглед на формални критерии, а с оглед на преследваната с тази разпоредба цел, припомнена в точки 53—57 от настоящото решение (вж. в този смисъл Решение по дело Vatsouras и Koupatantze, посочено по-горе, точки 41 и 42 и Решение от 24 април 2012 г. по дело Kamberaj, C-571/10, точки 90—92).
- 61 Ето защо посоченото понятие трябва да се тълкува като обозначаващо съвкупността от схеми за помощи, които са установени от публичните органи на национално, регионално или местно равнище и от които се ползват лицата, които не разполагат с достатъчно средства, за да задоволят основните си потребности и тези на семейството си, и поради това има опасност по време на пребиваването си да се превърнат в тежест за публичните финанси на приемащата държава членка, като това би могло да се отрази на общото равнище на предоставяните от тази

държава помощи (вж. в този смисъл Решение по дело Vidar, посочено по-горе, точка 56; Решение по дело Eind, посочено по-горе, точка 29 и Решение по дело Förster, посочено по-горе, точка 48, както и по аналогия Решение от 4 март 2010 г. по дело Chakroun, C-578/08, Сборник, стр. I-1839, точка 46 и Решение по дело Kamberaj, посочено по-горе, точка 91).

- 62 От точки 33—36 от настоящото решение следва, че разглежданата в главното производство компенсираща добавка може да се приеме за обезщетение съгласно „системата за социално подпомагане“ на съответната държава членка. Всъщност, както е постановил Съдът в точки 29 и 30 от Решение по дело Skalka, посочено по-горе, това обезщетение цели да гарантира минимални средства за съществуване на неговия получател, когато пенсията не е достатъчна и се финансира изцяло от публичните органи, без да са необходими вноски от осигурените лица.
- 63 Следователно е възможно фактът, че икономически неактивен гражданин на друга държава членка може да има право на такова обезщетение поради ниския размер на пенсията си, да указва, че последният не разполага с достатъчно средства, за да не се превърне в неприемлива тежест за системата за социално подпомагане на тази държава по смисъла на член 7, параграф 1, буква б) от Директива 2004/38 (вж. в този смисъл Решение по дело Trojani, посочено по-горе, точки 35 и 36).
- 64 Компетентните национални органи обаче не биха могли да направят такъв извод, без да извършат цялостна преценка на тежестта, която конкретно би произтекла от предоставянето на това обезщетение за националната система за социално подпомагане в нейната съвкупност с оглед на личното положение на заинтересованото лице.
- 65 Всъщност, на първо място, следва да се подчертае, че Директива 2004/38 съвсем не изключва всякаква възможност в приемащата държава членка да се предоставят социални обезщетения на гражданите на други държави членки (вж. по аналогия Решение по дело Grzelczyk, посочено по-горе, точка 39).
- 66 Напротив, в редица разпоредби от тази директива се предвижда именно че могат да бъдат предоставяни такива обезщетения. Както Комисията основателно подчертава, от самия член 24, параграф 2 от тази директива следва, че по дерогация от закрепения в параграф 1 от този член принцип на еднакво третиране приемащата държава членка може да не предоставя право на социални помощи на гражданите на Съюза, които нямат или са загубили качеството на работници, само през първите три месеца от пребиваването. Освен това съгласно член 14, параграф 3 от посочената директива прибъгването от гражданин на Съюза или от член на семейството му до системата за социално подпомагане не може автоматично да доведе до експулсиране.
- 67 На второ място, следва да се отбележи, че член 8, параграф 4, първо изречение от Директива 2004/38 изрично предвижда, че държавите членки не могат да определят размера на средствата, които намират за достатъчни, но че трябва да вземат предвид личното положение на съответното лице. Впрочем съгласно член 8, параграф 4, второ изречение размерът на достатъчните средства не може да бъде по-висок от прага, под който гражданите на приемащата държава членка получават право на социални помощи, или, когато този критерий е неприложим, да бъде по-висок от минималната социалноосигурителна пенсия, плащана от приемащата държава членка.
- 68 Следователно, макар държавите членки да могат да определят дадена сума като референтна, те не могат да установяват минимален размер на доходите, под който да се приема, че заинтересованото лице не притежава достатъчно средства, при това независимо от конкретна проверка на положението на всяко заинтересовано лице (вж. по аналогия Решение по дело Chakroun, посочено по-горе, точка 48).

- 69 Освен това съгласно съображение 16 от Директива 2004/38, за да определи дали получател на социална помощ представлява неприемлива тежест за системата ѝ за социално подпомагане, приемащата държава членка трябва, преди да разпреди експулсирането на заинтересованото лице, да провери дали затрудненията му са временни, както и да вземе предвид продължителността на пребиваването му, личното му положение и размера на отпуснатата му помощ.
- 70 На трето и последно място, трябва да се припомни, че след като в качеството му на основен принцип на правото на Съюза правото на свободно движение е общото правило, предвидените в член 7, параграф 1, буква б) от Директива 2004/38 условия трябва да се тълкуват стеснително (вж. по аналогия Решение по дело Kamberaj, посочено по-горе, точка 86 и Решение по дело Chakroun, посочено по-горе, точка 43) и при спазване на пределите, установени от правото на Съюза и принципа на пропорционалност (вж. Решение по дело Baumbast и R, посочено по-горе, точка 91, Решение по дело Zhu и Chen, посочено по-горе, точка 32 и Решение по дело Комисия/Белгия, посочено по-горе, точка 39).
- 71 Освен това държавите членки не трябва да упражняват признатото им право на преценка, така че да накърняват полезното действие на Директива 2004/38, както и целта ѝ, която се изразява по-специално в улесняване на упражняването на основното право на гражданите на Съюза да се движат и пребивават свободно на територията на държавите членки и в укрепване на това право (вж. по аналогия Решение по дело Chakroun, посочено по-горе, точки 43 и 47).
- 72 Ето защо, като поставя правото на пребиваване за повече от три месеца в зависимост от изискването заинтересованото лице да не се превърне в „неприемлива“ тежест за „системата“ за социално подпомагане на приемащата държава членка, член 7, параграф 1, буква б) от Директива 2004/38, тълкуван с оглед на съображение 10 от нея, предполага, че компетентните национални органи имат право да преценяват, с оглед на съвкупност от фактори и на принципа на пропорционалност, дали предоставянето на социално обезщетение може да представлява тежест за схемите за социално подпомагане на тази държава членка в тяхната съвкупност. По този начин Директива 2004/38 допуска известна финансова солидарност между гражданите на приемащата държава членка и тези на други държави членки, по-специално ако затрудненията на титуляря на правото на пребиваване са временни (вж. по аналогия Решение по дело Grzelczyk, посочено по-горе, точка 44, Решение по дело Bidar, посочено по-горе, точка 56 и Решение по дело Förster, посочено по-горе, точка 48).
- 73 Безспорно, както следва от точка 74 от заключението на генералния адвокат, в текста на член 7, параграф 1, буква б) от Директива 2004/38 на немски език, противно на текста на тази разпоредба на повечето други езици, явно не се споменава такава „система“.
- 74 Съгласно постоянната съдебна практика обаче формулировката, използвана в текста на правна разпоредба на Съюза на един от езиците, не може да служи като единствена основа за тълкуването на разпоредбата или в това отношение да ѝ се отдава предимство пред текстовете на останалите езици. Всъщност подобен подход би бил несъвместим с изискването за еднакво прилагане на правото на Съюза. В случай на несъответствия между текстовете на различните езици въпросната разпоредба трябва да се тълкува в зависимост от общата структура и целите на правната уредба, от които тя е част (вж. Решение от 27 март 1990 г. по дело Cricket St Thomas, C-372/88, Recueil, стр. I-1345, точки 18 и 19, както и Решение от 12 ноември 1998 г. по дело Institute of the Motor Industry, C-149/97, Recueil, стр. I-7053, точка 16).
- 75 При все това, видно от точки 64—72 от настоящото решение, само обстоятелството, че гражданин на държава членка получава социална помощ, не е достатъчно, за да се докаже, че той представлява неприемлива тежест за системата за социално подпомагане на приемащата държава членка.

- 76 Що се отнася до разглежданата в главното производство правна уредба, видно от поясненията на самото австрийско правителство в хода на съдебното заседание, макар размерът на компенсиращата добавка да зависи от имущественото положение на заинтересованото лице с оглед на определения референтен размер за отпускането ѝ, само обстоятелството, че икономически неактивен гражданин на друга държава членка подава молба за тази помощ, е достатъчно, за да му се откаже предоставянето ѝ, независимо от продължителността на пребиваването, размера на посочената помощ и периода, през който тя се изплаща, а оттам и независимо от тежестта, която посочената помощ представлява за цялата система за социално подпомагане на тази държава.
- 77 Налага се изводът, че автоматичното изключване в приемащата държава членка на възможността икономически неактивен гражданин на друга държава членка да получава определена социална помощ, дори след изтичане на първите три месеца от пребиваването съгласно член 24, параграф 2 от Директива 2004/38, не позволява на компетентните органи на първата държава, когато размерът на средствата на заинтересованото лице е по-нисък от референтния размер за отпускане на помощта, да извършват обща преценка — в съответствие с изискванията по-специално по член 7, параграф 1, буква б) и член 8, параграф 4 от тази директива и с принципа на пропорционалност — на тежестта, която конкретно би произтекла от предоставянето на тази помощ за цялата система за социално подпомагане с оглед на личното положение на заинтересованото лице.
- 78 По-конкретно в случай като този по главното производство е важно при проверка на молбата на икономически неактивен гражданин на Съюза, намиращ се в същото положение като г-н Brey, компетентните органи на приемащата държава членка да могат да вземат предвид по-специално размера на доходите на лицето и периодичността на получаването им, обстоятелството, че въз основа на последните посочените органи са издали удостоверение за регистрация на лицето, както и периода, през който евентуално ще бъде изплащана поисканата помощ. Впрочем, както посочва Комисията в съдебното заседание, за по-точна преценка на тежестта, която би произтекла от заплащането на помощта за националната система за социално подпомагане, може да бъде от значение да се определи какво е съотношението на получателите на тази помощ, които имат качеството на граждани на Съюза и на които се изплаща пенсия в друга държава членка.
- 79 В случая запитващата юрисдикция, която единствена е компетентна да прецени фактите, следва да определи, по-специално с оглед на тези фактори, дали предоставянето на обезщетение като компенсиращата добавка на лице в положението на г-н Brey може да доведе до неприемлива тежест за националната система за социално подпомагане.
- 80 С оглед на всички посочени по-горе съображения на поставения въпрос следва да се отговори, че правото на Съюза, и по-специално член 7, параграф 1, буква б), член 8, параграф 4 и член 24, параграфи 1 и 2 от Директива 2004/38, трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска правна уредба на държава членка като разглежданата в главното производство, която, дори за периода след първите три месеца от пребиваването, изключва във всеки случай и автоматично възможността обезщетение като предвидената в член 292, параграф 1 от ASVG компенсираща добавка да бъде предоставяно на икономически неактивен гражданин на друга държава членка, с мотива че въпреки издаденото на това лице удостоверение за регистрация, то не отговаря на условията, за да получи право да пребивава законно на територията на първата държава членка повече от три месеца, тъй като за придобиване на такова право на пребиваване е необходимо гражданинът да притежава достатъчно средства, така че да не се налага да подава молба за посоченото обезщетение.

По съдебните разноси

- 81 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноси. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (трети състав) реши:

Правото на Съюза, и по-специално член 7, параграф 1, буква б), член 8, параграф 4 и член 24, параграфи 1 и 2 от Директива 2004/38/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 година относно правото на граждани на Съюза и на членове на техните семейства да се движат и да пребивават свободно на територията на държавите членки, за изменение на Регламент (ЕИО) № 1612/68 и отменяща Директиви 64/221/ЕИО, 68/360/ЕИО, 72/194/ЕИО, 73/148/ЕИО, 75/34/ЕИО, 75/35/ЕИО, 90/364/ЕИО, 90/365/ЕИО и 93/96/ЕИО, трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат правна уредба на държава членка като разглежданата в главното производство, която, дори за периода след първите три месеца от пребиваването, изключва във всеки случай и автоматично възможността обезщетение като компенсиращата добавка, предвидена в член 292, параграф 1 от Общия закон за социалното осигуряване (Allgemeines Sozialversicherungsgesetz), изменен, считано от 1 януари 2011 г., със Закона за изпълнение на държавния бюджет за 2011 г. (Budgetbegleitgesetz 2011), да бъде предоставяно на икономически неактивен гражданин на друга държава членка, с мотива че въпреки издаденото на това лице удостоверение за регистрация, то не отговаря на условията, за да получи право да пребивава законно на територията на първата държава членка повече от три месеца, тъй като за придобиване на такова право на пребиваване е необходимо гражданинът да притежава достатъчно средства, така че да не се налага да подава молба за посоченото обезщетение.

Подписи